

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: [redacted], narozený dne [redacted]
státní příslušnost Ukrajina
bytem [redacted]
zastoupený obecnou zmocněnkyní [redacted], narozená
dne [redacted]
bytem [redacted]

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem [redacted], poštovní schránka č. 155/SO,
[redacted] 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2016, č.j. MV-123309-4/SO-2013

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 6. 8. 2013, č. j. OAM-4059-15/DP-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce a nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, neboť se žalobce na požádání ministerstva nedostavil k pohovoru.
- 2 Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobce podal dne 23. 1. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v níž jako účel svého pobytu uvedl podnikání – OSVČ. Výzvou ze dne 27. 2. 2013 č.j. OAM-4059-6/DP-2013 ministerstvo vnitra vyzvalo žalobce dle ust. § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení dokladu o zajištění ubytování, který k žádosti nebyl doložen, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Usnesením ze dne 27. 2. 2013, č.j. OAM-4059-7/DP-2013 ministerstvo vnitra zároveň řízení přerušilo podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu na dobu stanovenou v připojené výzvě k odstranění vad žádosti. Žalobce požadovaný doklad o ubytování doložil dne 4. 3. 2013, ministerstvo vnitra přípisem ze dne 6. 3. 2013 vyrozumělo žalobce, že ode dne 7. 3. 2013 bude v řízení pokračováno.
- 3 Za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku na den 21. 5. 2013. Předvolání ze dne 23. 4. 2013, č. j. OAM-4059-10/DP-2013 bylo žalobci vhozeno do schránky dne 30. 4. 2013, obsahem předvolání bylo též poučení o tom, že pokud se žalobce bez vážného důvodu k výsledku nedostaví, bude jeho žádost zamítnuta. O výsledku byla vyrozuměna též zmocněnkyně žalobce, jíž bylo vyrozumění doručeno dne 26. 4. 2013. Dne 21. 5. 2013 se žalobce ani jeho zástupkyně k výsledku nedostavili, svou neúčast přitom žalobce neomluvil, a to ani prostřednictvím své zmocněné zástupkyně.
- 4 Správní orgán I. stupně zaslal žalobci vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, žalobce podal dne 13. 6. 2013 prostřednictvím své zmocněnkyně vyjádření, ve kterém shrnul, že předložil správnímu orgánu veškeré podklady prokazující splnění všech podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a navrhl, aby jeho žádosti bylo vyhověno.
- 5 V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně odkázal na ust. § 44a odst. 1, 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců,

vedl, že vznikly pochybnosti, zda žalobce skutečně vykonával funkci jednatele společnosti BABCHUK správa nemovitostí s.r.o. a zda se tímto způsobem nesnažil pouze získat povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, s ohledem na to byl žalobce předvolán k výsledku na den 21. 5. 2013 za účelem zjištění skutečného stavu věci a toho, zda se nejedná o obcházení zákona, žalobce ani jeho zmocněnkyně se k výsledku bez omluvy nedostavili. Měl za to, že tímto jednáním žalobce naplnil důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přestal splňovat podmínku pro vydání tohoto povolení, jedná se o negativní podmínku, dle které se cizinec na předvolání ministerstva musí dostavit k pohovoru resp. výsledku, dle názoru správního orgánu I. stupně jsou výrazy „pohovor“ a „výslech“ synonyma. Poukázal na to, že ač se zmocněnkyně žalobce fyzicky s podklady pro vydání rozhodnutí neseznámila, hodnotila jejich relevantnost. Dospěl k závěru, že dané rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce ve vztahu k důvodům tohoto rozhodnutí, neboť žalobce neposkytl správnímu orgánu součinnost při zjišťování skutečného stavu věci, dával tím najevo svůj nezáměr o předmět řízení, z tohoto důvodu je nutné případný zásah do rodinného a osobního života hodnotit jako přiměřený. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním podaným dne 26. 8. 2013 a doplněným dne 25. 9. 2013.

- 6 Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula předchozí průběh správního řízení, poukázala na to, že žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkonu manažera – účast v právnické osobě s platností od 8. 2. 2011 do 7. 2. 2013, dle výpisu z obchodního rejstříku má společnost, ve které je žalobce jednatelem, celkem 12 jednatelů, z nichž každý je oprávněn jednat za společnost samostatně a v plném rozsahu. Citovala totožnou právní úpravu jako správní orgán I. stupně a dále ust. § 57 odst. 2 a § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shledala, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu a nijak nepochybil, důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl naplněn, nejednalo se o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Měla za to, že ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců bylo do zákona včleněno proto, aby bylo správnímu orgánu umožněno zjistit stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, jedná se o speciální oprávnění správních orgánů v cizineckém řízení, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 23/2010. Dle jejího názoru byl v daném případě žalobce předvolán a řádně poučen o následcích nedostavení se, pokud se žalobce nedostavil, ani se neomluvil, naplnil tím důvod pro zamítnutí jeho žádosti. K vazbě ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedla, že ministerstvo účastníkovi řízení pobyt neprodlouží, pokud shledá důvod pro zrušení platnosti pobytu spočívající v neplnění některé z podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu, touto podmínkou je v daném případě skutečnost, že se žalobce na předvolání správního orgánu nedostavil k výsledku; plně se tak ztotožnila s právním názorem správního orgánu I. stupně. Shledala, že správní orgán je při posuzování plnění účelu povoleného pobytu oprávněn a povinen zkoumat skutečné, nikoli jen formální plnění tohoto účelu, a to včetně splnění materiální podmínky podnikání, která spočívá v jeho faktickém vykonávání resp. v daném případě ve faktickém vykonávání funkce jednatele. K námitce týkající se nedůvodného zaměňování pojmů „výslech“ a „pohovor“ souhlasila s názorem správního orgánu I. stupně, poukázala na to, že oba instituty mají stejný účel, kterým je zjistit stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2010 č.j. 10 Ca 231/2009-45.

II. Žalobní body

- 7 Žalobce v podané žalobě namítal, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalované zejména vytýkal, že nesprávně hodnotila shromážděné podklady, čímž překročila meze správního uvážení, a dále se s mnoha tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem vůbec nevypořádala. Měl za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise.
- 8 Tvrdil, že jeho činnost je zcela standardní činností jednatele společnosti, kdy záleží na vnitřní organizaci konkrétní obchodní společnosti, jaká činnost a pravomoci jsou statutárním orgánu svěřeny, ministerstvo vnitra ani žalovaná v tomto směru žádné podrobnosti o činnosti žalobce vůbec nezjišťovali. Bez ohledu na to, že dle názoru žalobce ministerstvo vnitra ani žalovaná nebyli vůbec oprávněni posuzovat, jakou konkrétní činnost žalobce v rámci obchodní společnosti vykonává, a zda tato činnost je či není v souladu s právními předpisy.
- 9 Dále namítal, že v rámci správního řízení nebyl nikdy požádán o to, aby se dostavil k pohovoru. Podle žalobce je nutno striktně rozlišovat mezi pojmy „pohovor“ a „výslech“, k tomu citoval ust. § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ust. § 55 odst. 5 a § 18 správního řádu, žalobci nemohlo být dle jeho názoru kladeno za vinu, že se nedostavil k pohovoru, neboť byl předvolán k výslechu. Tvrdil, že ministerstvo vnitra postupovalo v příkrém rozporu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu a rovněž s ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož předmětem vyjádření žalobce v žádném případě neměly být skutečnosti, které by nebylo možné zjistit jiným způsobem. Z obsahu spisového materiálu přitom nevyplývalo, že by se správní orgán pokusil požadované informace obstarat jinak.
- 10 Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalované uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
- 11 Žalobce žalobu doplnil podáními došlými soudu dne 1. 6. 2016, 18. 8. 2016 a 5. 9. 2016. Podání došla 1. 6. 2016 a 18. 8. 2016 další žalobní body neobsahovaly, dle jejich obsahu se jednalo o doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku. V podání došlém soudu dne 5. 9. 2016 žalobce poukazoval na pochybení ministerstva vnitra, které jeho žádost zamítlo poté, co se nedostavil k výslechu, k němuž byl ovšem předvolán pouze jednou. V této souvislosti žalobce poukázal na závazný právní názor, který žalovaná vyslovila v rozhodnutí ze dne 12. 1. 2015, č. j. MV-154708-3/SO-2013, že „*správní orgán I. stupně má ve smyslu ust. § 3 správního řádu vyzvat účastníka řízení k pohovoru opakovaně*“.
- 12 Podle ust. § 71 odst. 2 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Z toho vyplývá, že soud nepřihlédne k žalobním bodům uplatněným po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., ledaže by se týkaly skutečností, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K tomu viz rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č.j. 1 Afs 25/2004-69 a ze dne 21. 1. 2016 č.j. 6 Ads 36/2015-36.

- 13 V posuzovaném případě bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 21. 4. 2016, lhůta pro podání žaloby tak skončila dne 21. 6. 2016, shora uvedená žalobní námitka byla soudu podána dne 5. 9. 2016, tedy po uplynutí zákonné lhůty, ve které je přípustné žalobu rozšiřovat o další žalobní body.
- 14 Soud dospěl k závěru, že daná námitka, dle které bylo ministerstvo vnitra povinno vyzvat žalobce k pohovoru opakovaně, není pouhým upřesněním původních žalobních bodů, ale je námitkou novou. S ohledem na jeho opožděnost však již soud k tomuto žalobnímu bodu nepřihlížel.

III. Vyjádření žalované

- 15 Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly námitky žalobce vypořádány. Uvedla, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť naplňuje veškeré požadavky kladené na jeho náležitosti dle ust. § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Měla za to, že skutkový stav byl v posuzovaném případě spolehlivě zjištěn a posouzen v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Aby ministerstvo vnitra dostalo své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu, bylo třeba provést výslech žalobce, přičemž toto rozhodnutí bylo ve smyslu ust. § 51 odst. 1 a ust. § 52 správního řádu zcela v pravomoci ministerstva. Navrhla, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl, sdělila, že v případě úspěchu ve věci nepožaduje náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

- 16 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání. Soud shledal, že žaloba není důvodná.
- 17 Podle ust. § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců, na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
- 18 Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

- 19 Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
- 20 Podmínky, za nichž nelze žádosti o dlouhodobé vízum (prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) vyhovět upravuje ust. § 56 zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) citovaného zákona ministerstvo dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle ust. § 33 odst. 3 téhož zákona, cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
- 21 V nyní posuzované věci ze shora provedené rekapitulace obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně v rámci řízení shromáždil po žalobci vyžadované písemné podklady k předmětné žádosti, přičemž dospěl k závěru, že z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu věci je třeba žalobce předvolat k výsledku postupem podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení zákona platí, že správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství; účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet, správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Správní orgán I. stupně přitom považoval osobní výslech žalobce za nutný, což vyplývá z toho, že předvolání bylo doručováno přímo žalobci, byl zde poučen o tom, že má v případě potřeby právo na tlumočníka a že pokud se bez omluvy nedostaví, může mu být uložena pořádková pokuta a může být k výsledku předveden Policií ČR; zástupkyně žalobce byla o konání výsledku pouze vyrozuměna.
- 22 K výše uvedenému soud uvádí, že měl-li správní orgán I. stupně za to, že pro zjištění skutečného stavu věci a jeho náležité objasnění (zejména pokud šlo o vyjasnění reálného plnění účelu pobytu) bylo nutné opatřit vlastní vyjádření žalobce, nelze správnímu orgánu vytýkat, že postupoval podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a žalobce předvolal k provedení výsledku. Pokud bylo třeba vyjasnit okolnosti týkající se faktického plnění účelu povoleného pobytu, bylo předvolání žalobce k výsledku logickým a nezbytným krokem, neboť právě a zejména z jeho vyjádření bylo možné získat příslušná relevantní zjištění k posouzení této otázky. V této souvislosti je nezbytné poukázat na ust. § 51 odst. 1 správního řádu, podle kterého lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy; a dále na ust. § 52 věta druhá správního řádu, dle kterého platí, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Námitce protiprávnosti postupu správního orgánu I. stupně, který v daném případě nebyl shledán svévolným ani šikanózním, proto Městský soud v Praze v daném případě nepřisvědčil.

- 23 Žalobce dále namítal, že nebyl ze strany správního orgánu I. stupně pozván k pohovoru, jak předpokládá ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a s ohledem na to nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ani tuto námitku Městský soud v Praze nevyhodnotil jako opodstatněnou.
- 24 Termín „pohovor“ je ve vztahu k dlouhodobému pobytu v zákoně o pobytu cizinců obsažen v ust. § 57 odst. 2, podle kterého je zastupitelský úřad oprávněn provést pohovor se žadatelem o dlouhodobé vízum; jde-li o žadatele o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, zastupitelský úřad provede pohovor vždy, a to zejména s cílem zjistit bližší skutečnosti týkající se uváděného účelu pobytu na území. O provedeném pohovoru zastupitelský úřad sepíše záznam, který obsahuje zejména údaje umožňující identifikaci žadatele, vyličení průběhu pohovoru, datum, jméno a příjmení nebo služební číslo a podpis osoby provádějící pohovor a podpis žadatele.
- 25 Městský soud v Praze shledal, že na pojmy „pohovor“ a „výslech“ pojmy je třeba nahlížet z materiálního hlediska, tedy podle toho, co je jejich účelem pro správní řízení, a nikoli striktně vycházet pouze z použité terminologie zákona. Je sice pravdou, že v případě pohovoru se ve smyslu ust. § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pořizuje záznam, zatímco v případě výslechu vedeného podle ust. § 169 odst. 2 téhož zákona se pořizuje protokol o výslechu. Podstatnější však je, že v obou případech, tedy jak u pohovoru, tak u výslechu, se jedná o způsob, jakým správní orgán (ministerstvo či zastupitelský úřad) získává informace o žadateli, které nevyplývají z obsahu žádosti či přiložených listin, nebo v situaci, kdy je třeba tyto informace od žadatele opětovně ověřit. Oba termíny tak mají pro účely zákona o pobytu cizinců tentýž význam a obsah (shodně k tomu též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, č. j. 11 A 252/2010 - 41, rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2017, č. j. 62 A 27/2015 - 36 a ze dne 29. 3. 2018 č.j. 30 A 158/2016-52, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2016, č. j. 48 A 36/2014-36, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Z toho vyplývá, že nedostavení se k výslechu ve smyslu ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu má stejné následky jako nedostavení se k pohovoru ve smyslu ust. § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
- 26 Procesní odlišnost spočívající v tom, že se o pohovoru ve smyslu ust. § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců sepisuje záznam, zatímco v případě výslechu podle ust. § 169 odst. 2 tohoto zákona se sepisuje protokol o výslechu, neposkytuje oporu pro to, aby oba pojmy mající tentýž materiální význam byly při výkladu smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců diferenciovány. To platí tím spíše, když citované ustanovení zákona odkazuje na nedostavení se k pohovoru na požádání jak zastupitelského úřadu, tak ministerstva, v jehož případě pojem pohovor v zákoně o pobytu cizinců jinak vůbec použit není.
- 27 Bylo zcela na žalobci, aby zvážil svůj procesní postup v řízení zahájeném na základě jím podané žádosti, tj. dostavit se na předvolání k výslechu, případně doručit správnímu orgánu omluvu s uvedením konkrétních důvodů, které mu v dostavení se k výslechu brání. Žalobce, stejně jako jeho zástupkyně, však v tomto ohledu zůstali zcela nečinní a

správnímu orgánu neposkytli potřebnou součinnost, kterou zákon o pobytu cizinců od žadatelů předpokládá k tomu, aby mohlo být podané žádosti vyhověno.

- 28 Proto, byl-li žalobce předvolán k výsledku na den 21. 5. 2013, avšak k tomuto výsledku se nedostavil, aniž by správnímu orgánu I. stupně sdělil závažné důvody, které by mu v účasti bránily, správní orgán I. stupně nepochybil, pokud v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl.
- 29 Námitku žalobce týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu soud rovněž shledal jako nedůvodnou. Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu, že se na požádání ministerstva nedostavil k pohovoru, ministerstvo vnitra a žalovaná tedy zjišťování skutkového stavu omezily pouze na okolnosti týkající se naplnění skutkové podstaty tohoto jednání (tj. zda ministerstvo „požádalo“ a zda se žalobce skutečně „nedostavil“). Ministerstvo vnitra a žalovaná však neměli povinnost zjišťovat skutkový stav v takovém rozsahu, v jakém by tak činili, kdyby žádost žalobce posuzovaly věcně. Nadto je daná námitka formulována velmi obecně, žalobce neuvádí, v čem konkrétně správní orgány dle jeho názoru při zjišťování skutkového stavu pochybily. Soud shledal, že ve shora uvedeném rámci zjišťovaného skutkového stavu, tedy z hlediska naplnění předpokladů ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně ani žalovaná nijak nepochybily.
- 30 Správní orgán I. stupně i žalovaná založili svá rozhodnutí výhradě na závěru, že se žalobce nedostavil k pohovoru. Argumentace žalobce o tom, jakou činnost jako jednatel společnosti ve skutečnosti vykonával, tak nebyla nosným skutkovým důvodem rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zamítnutí jeho žádosti; právě za účelem zjištění těchto okolností, tedy za účelem zjištění skutečného stavu věci potřebného pro posouzení žádosti, byl přitom žalobce správním orgánem I. stupně k výsledku předvolán. S ohledem na to se Městský soud v Praze touto argumentací žalobce věcně nezabýval.

IV. Závěr

- 31 Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- 32 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti a náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. února 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu